

LA RABBIA NDA RE STENTIN

Mbèra la tèrra, mbacc' à S. Gnuànn',
ngèra na bella crocia sopa na colonn'.
Nunzàcc' pecchè l'àn' luàt'
appùr': èra bella appartàt',
nun dacìa fastirii a nessciùn',
so cose ca succèren' ndà Aviglian'.
Foss' stat' sòl' quess', Maronna mia;
p'allarhà nu muzzech' re via,
ndà lu ggir' re na trentina r'ann',
hàn' abbattùt' S. Giusepp' a S. Gnuànn'.
Cume s'avessen' abbattut' na sòrva,
la stessa fina, lu cuanciedd re Cuòrv.
Che vriògna nèura pe lu país'
r'acìa fastirii pùr lu ndingh – ndingh' re Mas' .
pure S. Rocch' se èglia sfasteriàt',
quann', lògg' a scalun' hàn' luàt';
po s'avvist' trà pùr gli dagli,
ra menàt appiers' lu uàttagli.
Pur ngapà l'Angel' stàn' scucuzzànn',
ane fatt' capì c'àda sci a nata bbànn',
manch' sopa lu cucuzz' se pòt' chiù stà,
ca pùr la montagna l'ana scucuzzà.
Ndaviglian' già nun ginnè storia,
roi cos' bbòn r'an' menàt' alirii,
a mo sci- fòtten' pur lu Cualvarii.
Yè rumàs sòl' l'Annunziata,
a già nda la viànòva l'ana muzzàt',
speriam' ca l'aggiusten' cu lu turramòt'
nu sparagnine manch' Dii ca ra criàt'.